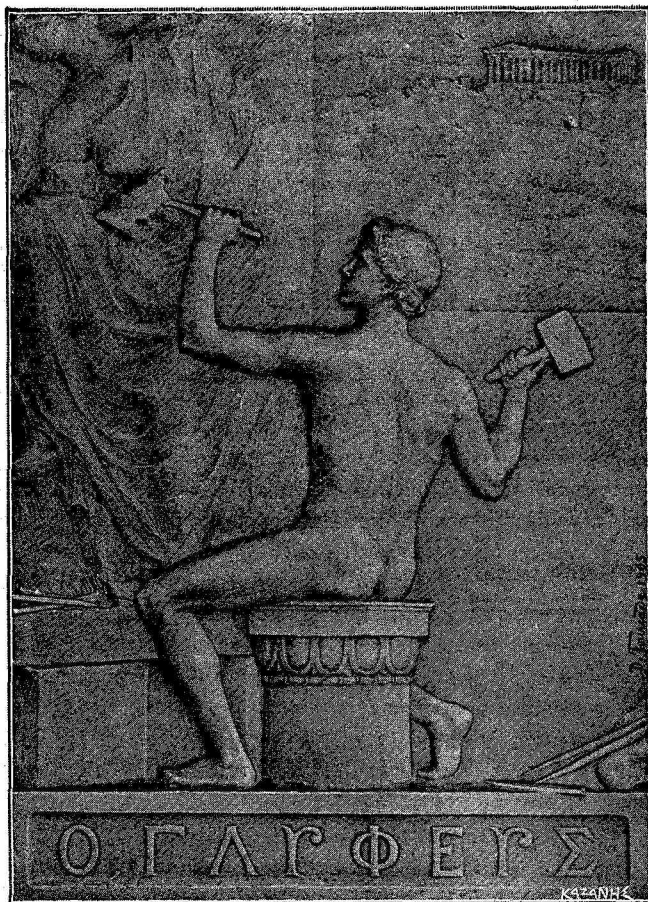

D. Fourcade.

Ὁ Γλυφεύς

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΛΕΞΙΣ Ἑλλάς (Ἑλληνισμός) ἔχει δύο σημασίας. Οἱ εὐλαβεῖς ἀναδιφῶνται τοῦ παρελθόντος, οἱ θαυμάσται τοῦ Ὁραίου καὶ τοῦ Μεγάλου, οἱ προσκυνοῦνται τοῦ Πνεύματος—τὸ ὁποῖον, προχωρεῖ ὡς τὸ ἄστρον τῶν Μάγων, εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ἄνευ συνόρων καὶ σημαιῶν—ὀνομάζουσαν ἑλληνισμόν τὸ σύνολον ἰδεῶν, ἀντιλήψεων τῆς ζωῆς, συναισθημάτων καὶ πράξεων, ἅτινα χαρακτηρίζουν μίαν τῶν κυριωτάτων φάσεων τοῦ «ἀνθρωπίνου» πνεύματος· ὁ τοιοῦτος ἑλληνισμός δύναται νὰ καθορισθῇ συντόμως δι' ἐνὸς στίχου τῶν πυθαγορείων χρυσῶν ἐπῶν :

«παγὰ ἀένας φύσεως».

Ἄλλοι ὀνομάζουσαν ἑλληνισμόν ἐν σύνολον ἐ-

θνικόν. Κἄτι βασανισμένον, φέρον ἔχνη δυσμορφίας ἐκ τῆς μακρᾶς συμφορᾶς καὶ τοῦ σφικτοῦ καὶ βαρέος κλοιοῦ, ἀλλὰ ζωντανόν, αἰσθανόμενον ἐπανερχομένους τὰς δυνάμεις του, ἔχον ἀκαταγώνιστον πείσμα νὰ ζήσῃ. Ἐν σύνολον ποῦ ἐνθυμεῖται, ἀλλὰ πρὸ πάντων ποθεῖ· τὸ ὁποῖον στενεύει ἴσως κἄποτε τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἐκτείνει τόσον τὸ μέλλον!..

Ὅχι σπανίως ἡ λατρεία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μένει ἀδιάφορος πρὸς τὴν νέαν· ἡ φουστανέλλα φαίνεται βάρβαρος πρὸς τὴν χλαμύδα, καὶ ἡ κλέφτικη ψυχὴ, ἡ ἀμαθὴς καὶ πλήρης προλήψεων, βάναντος πρὸς τὰς ψυχὰς τὰς ὁποίας ἐφώτισαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πλωτίνου. Πολλοὶ ὅμως γεφυροῦσι τὸν κρημνὸν τὸν μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, καὶ τὸν πρὸς τοὺς προγόνους θαυμασμόν, μεταφέρουν ὡς στοργήν, εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἐκ τούτων σχηματίζεται ἡ εὐγενὴς φάλαγξ τῶν φιλελλήνων. Σοφοὶ καλλιτέχνη ἀνελθόντες πολὺ ὑψηλὰ βλέποντες πολὺ μακράν· δὲν μένουσιν αἰχμάλωτοι τῶν